

manden Lønnes ikke. I alle Patentlove finde vi, at Videnskaben er undtagen. Men at det er vanskeligt at skjælné, viser ikke alene dette Exempel; jeg skal nævne et andet, som nylig faldt mig ind, og det er Opfindelsen af Logarithmerne og Opfindelsen af Regnemaskinen. Ere Logarithmerne i Grunden ikke en Regnemaskine, som Enhver kan indrette sig? Jeg læste fornylig i et Blad, at der var opfundet en Maade til at lade Luftballoner stige og falde ved et meget simpelt Middel, nemlig ved at male den ene Side af Ballonen sort og den anden hvid. Vender man nu den sorte Side mod Solen bliver Gasfen stærkere opvarmet, og Ballonen stiger; i det modsatte Tilfælde vil den falde. Er det nu en videnskabelig eller en industriel Opfindelse? Hvis vi vare komme saavidt, som vi maaste engang komme, at vi seile i Luften, saa vilde det jo have megen praktisk Betydning. Affjæffelsen af Patenter hæmmer derimod Anledningen til Ubillighed i den Henseende, og hindrer tillige megen Demoralisation, thi det gjaelder jo her om at gjøre Forbud, som i Grunden ere unaturlige Forbud. Det gjaelder her om det Samme som hver Gang, man vil give Reglementer, som ere stridende mod Tingenes Natur. Man frembringer derved Svig; man frister ligefrem dertil. Ja, man kan næsten sige, at man undertiden nøder dertil. Det er det Slags unaturlig Lovgivning, som hvis, man f. Ex. — hvad der er sagt — vilde forbyde Folk at bruge den højre Haand. Naar man har gjort en Opfindelse; letter det Folk at tilfredsstille deres Fornødenheder, men, uagtet man har gjort denne Opfindelse, forbyder man dog Folk at bruge dette lettere Middel eller ialtfald vanskeliggjør det i høj Grad i en lang Tid, som det er umuligt nøie at bestemme. Et bekendt engelsk Parlamentsmedlem, Lord Granville, udtalte i 1851 i Overhuset, at naar han undtog et eneste Tilfælde, som er for ubetydeligt til at nævne, kjendte han ikke noget Emne, der tilbød saa megen Leilighed til Chifane som Patentloven. Jeg skal med det Samme gjøre opmærksom paa, at, efter hvad jeg har erfaret, findes der til den belgiske Patentlov af 1854 en Kommentar paa ikke mindre end 300 Sider, hvilket viser, hvilke Vanskeligheder det medfører at bruge en saadan Lov. Jeg tror derfor, at Patentbeskyttelsen maa siges at være imod Naturens Orden. Mennesket gjør sig jo stadig Naturen mere og mere underdanig; Opfinderen er en Erobrer, der ligesom tager et Stykke Natur ind i Menneskeslægten's Tjeneste; men Erobringer komme kun i Dieblicket til at tilhøre Erobreren for derefter at komme til at tilhøre hele det Folk, som Erobreren tilhører, i dette Tilfælde hele Menneskeslægten. Hvis man derimod lader Naturen raade, vil man finde, at Opfinderen ikke desmindre faar sin Belønning; thi der gives i Virkeligheden tre Udviklingstrin, idet Opfindelsen

gaar fra Opfinderen ud til hele Menneskeslægten. Naar Opfindelsen er gjort, saa udretter Opfinderen Mere ved Hjælp af Mindre; men ikke desmindre tager han den samme Betaling for det, han frembringer. Dette varer til en Tid, men snart ville Andre komme efter samme Opfindelse; de ville sætte Prisen ned, og saaledes synker paa det næste Udviklingstrin Verdien til Fordel for Flere og Flere. Det tredje Udviklingstrin er det, da Alle nyde den samme Fordel, som Opfinderen først nød alene. Naturens Orden maa derfor vistnok siges at modvirkes ved Patentbeskyttelsen. Jeg bruger med Flid Ordet Beskyttelse, for med det Samme at gjøre en Sammenligning med en anden Beskyttelse, Følsbeskyttelsen. Der er dog den Forskjel, at medens Følsbeskyttelsen bringer Priserne til at stige, hindrer Patenterne Priserne i at falde. Jeg vilde derfor anse det for ønskeligt, om man i Danmark vilde gjøre et lignende Skridt, som allerede foretoges for flere Aar siden er gjort i Holland, hvor den hollandske Indenrigsminister Fock, saavidt jeg veed en meget frifindet Mand, forelagde et Lovforslag, som han paa meget kort Tid førte igjennem, og hvorved „Bevillinger om udelukkende Ret“ bleve affjæffede. — Ikke desmindre skal jeg indrømme, at saaledes lige paa engang at slaa en Streg over Patenter, ogsaa har sine Misligheder, det vil muligvis være et for stort Spring at gjøre lige med Et, og ved at gennemlæse Forhandlingerne i de hollandske Kamre har jeg truffet paa en Uttring af en Taler, en Uttring, der faldt kort før Afstemningen, og som slog mig. Han sagde nemlig: „Jeg vilde gjerne have fundet Noget, som beskyttede Friheden, men som dog sikrede Opdagelsen en Fordel“. Der- ved kom jeg til at tænke paa, om man da ikke kunde gaa den Vej ligefrem at udbetale — ikke enhver Opfinder, men — visse Opfindere en Sum af Statskassen. I saa Henseende har det glædet mig at finde meget gode Autoriteter for denne Mening. Saaledes siger Michel Chevalier i det Nyde, jeg tidligere har nævnt, at „i Tilfælde af en virkelig vigtig Opdagelse vilde det være naturligt at bevilge en Nationalbelønning til Opfinderen“; og det har glædet mig at finde en dansk Forfatter, en ældre dansk Nationaløkonom, udtale sig i samme Retning. Der findes, saavidt jeg har kunnet opdage, meget lidt i den danske Literatur om dette Emne; men jeg fandt en Uttring af en Mand, som jeg vistnok kan kalde gamle Nathanson, saa vide Alle, hvem det er. Han oversatte i Aaret 1835 en Bog af en fremmed Forfatter, Dr. Murhard; og dertil gjør han sine egne Bemærkninger og udtaler, at „denne Belønning og Godtgjørelse, hvorved man bør tage Hensyn til Opfindelsens Værd, skulde stedse erlægges ham (Opfinderen) umiddelbart af Statskassen“. Den franske Hovedforfatter, idethale Hovedforfatteren om denne Sag, Ménonard, som er stemt